

NABOKOV

VLADIMIR

Un hohot în beznă

Traducere din limba engleză
de Horia Florian Popescu

POLIROM
2026

în clădire și a început să urce scările. A ajuns la primul palier – și la al doilea. „Stai să-ți explic... O tânără artistă strâmtorată... Nu e tocmai în toate mințile, trimite scrisori de dragoste străinilor...” Prostii – jocul s-a încheiat.

Înainte de a ajunge la ușa lui, a făcut brusc stânga-mprejur și a coborât din nou în goană. O mână a traversat cărarea grădinii și s-a strecurat agilă printre barele de fier.

Zece minute mai târziu se afla din nou în camera în care intrase atât de vesel cu puțin timp mai înainte. Margot era tot cuibărită pe canapea, în aceeași postură, o șopârlă amortită. Cartea era deschisă la aceeași pagină. Albinus s-a așezat la mică distanță de ea și a început să-și trosnească degetele.

— Nu mai face așa, a spus Margot fără să-și ridice capul.

El s-a oprit, dar curând a început din nou.

— Ei, a ajuns scrisoarea?

— Oh, Margot, a spus el și a tușit ușor de câteva ori. Era prea târziu, prea târziu, a strigat el cu o voce nouă, stridentă.

El s-a ridicat, s-a plimbat în sus și-n jos prin cameră, și-a suflat nasul și s-a așezat din nou pe scaun.

— Ea îmi citește toate scrisorile, a continuat el privindu-și printr-o pâclă umedă vârful pantofului și încercând să-l înscrie în modelul tremurător al covorului.

— Păi, de'! Ar fi trebuit să-i interzici să facă asta.

— Margot, tu nu înțelegi... Întotdeauna a fost așa – un obicei, o plăcere. Uneori le rătăcea înainte de a le fi citit eu. Primeam tot felul de scrisori amuzante. Cum ai putut să faci așa ceva? Nu-mi pot închipui cum va reacționa acum. Dacă printr-o

8

Între timp Margot închiriasse apartamentul și se apucase să cumpere unele obiecte de gospodărie, începând cu un răcitor. Deși plătea totul cu generozitate și chiar cu oarecare emoție plăcută, Albinus dădea banii pe încredere, fiindcă nu văzuse apartamentul – și nu-i știa nici măcar adresa. Ea îi spusese că va fi mult mai plăcut dacă el nu vede casa până când nu e complet aranjată.

A trecut o săptămână. El și-a închipuit că o să-l sune sâmbătă. A stat toată ziua de gardă lângă telefon. Dar aparatul lucea cuminte și rămânea mut. Luni a ajuns la concluzia că ea îl trișase – dispăruse pentru totdeauna. Seara a venit Paul. La momentul acela vizitele cumnatului deveniseră infernale pentru amândoi. Mai rău încă – Elisabeth nu era acasă. Paul stătea în birou în fața lui Albinus, fuma și își privea vârful trabucului. Paul slăbise în ultima vreme. „Știe totul“, se gândea Albinus posomorât. „Ei, și ce dacă știe? E bărbat, ar trebui să înțeleagă.“

Irma a intrat tropăind și fața lui Paul s-a luminat. A luat-o pe genunchi și a scos un mic geamăt nostim când ea l-a împuns cu pumnul ei mic în stomac, în timp ce se instala mai bine.

Apoi s-a întors Elisabeth de la o partidă de bridge. Gândul că urma cina și o lungă seară

după aceea i s-a părut lui Albinus de nesuportat. A anunțat că nu ia cina acasă; soția l-a întrebat cu blândețe de ce nu spusese mai devreme.

El avea doar o dorință: s-o găsească imediat pe Margot, cu orice preț. Destinul care-i promisese atât de mult n-avea nici un drept să-l păcălească acum. Era atât de disperat, încât s-a hotărât să facă o mișcare foarte îndrăzneată. Știa unde se află vechea ei cameră, știa, de asemenea, că locuise acolo împreună cu mătușa ei. Acolo s-a dus. În timp ce străbătea curtea din spate a văzut printr-o fereastră deschisă de la parter o servitoare tânără care făcea patul și a întrebat-o.

— *Fräulein Peters?* a repetat ea, ținând perna pe care o bătea. Oh, cred că s-a mutat. Dar mai bine vă interesați dumneavoastră. Etajul cinci, ușa din stânga.

O femeie șleampătă, cu ochii injectați, a întredeschis ușa fără să scoată lanțul și l-a întrebat ce vrea.

— Vreau să aflu noua adresă a lui *Fräulein Peters*. Locuia aici cu mătușa ei.

— Zău? Așa ți-a spus? i-a răspuns femeia subit interesată; și a scos lanțul.

L-a condus într-un salonaș în care toate obiectele se scuturau și zornăiau la cea mai mică mișcare. Pe o față de masă din americană, plină de pete circulare cafenii, se aflau o farfurie cu piure de cartofi, sare într-o pungă de hârtie sfâșiată și trei sticle de bere goale. I-a zâmbit misterios și l-a poftit să ia loc.

— Și dac-aș fi fost mătușa ei, a spus ea clipind cu subînțeles, ar fi fost puțin probabil să-i știu adresa. Nu, fata n-are nici o mătușă, a adăugat ea cu oarecare vehemență.

„E beată“, s-a gândit Albinus scârbit.

— Uite ce e, a spus el, n-ai putea să-mi spui unde s-a dus?

— A închiriat o cameră de la mine, a spus femeia gânditoare, în timp ce reflecta cu amărăciune asupra ingratitudinii lui Margot, care îi ascunsese și noua sa adresă, și prietenul cel bogat, deși ei nu i-a fost prea greu să adulmece noua locuință.

— Ce mă fac? a exclamat Albinus. Nu-mi poți da nici o sugestie?

Da, o întristase atâta nerecunoștință. Ea o ajutase atât de mult; acum nu știa prea bine dacă spunându-i adresa i-ar face lui Margot un serviciu sau invers (ar fi preferat a doua variantă), dar gentlemanul ăsta cu ochi albaștri, nervos, masiv, părea atât de nefericit încât, oftând, i-a spus ceea ce voia el să știe.

— Ei, odinioară se țineau mulți bărbați după mine, a murmurat ea clătinând din cap, în timp ce-l conducea spre ieșire, da, da, se țineau.

Era șapte și jumătate. Felinarele se aprindeau pe străzi și lumina lor portocalie, blândă, arăta foarte plăcut în amurgul palid. Cerul era încă destul de albastru, cu un singur nor de culoarea somonului, undeva departe, și echilibrul fragil dintre lumină și amurg îl făcea pe Albinus să se simtă buimac.

„Încă o clipă și am să fiu în Paradis“, s-a gândit el în timp ce taxiul gonia pe asfaltul șopotitor.

În fața clădirii din cărămidă unde locuia ea acum străjuiau trei plopî înalți. Pe ușa apartamentului fusese fixată o placă din alamă nou-nouță, cu numele ei. O femeie imensă, cu brațele ca niște hălci de carne crudă, s-a dus să-l anunțe. „A angajat și o bucătăreasă“, s-a gândit el cu tandrețe. Bucătăreasa s-a întors și i-a spus:

— Intrați.

El și-a netezit părul rar și a intrat.

Îmbrăcată într-un chimono, Margot stătea întinsă pe o sofa tapițată cu o stambă oribilă, cu brațele încrucișate sub cap. Pe burtă avea o carte deschisă, cu copertele în sus.

— Ești foarte rapid, a spus ea întinzându-i languros mâna.

— Ciudat, nu pari surprinsă că mă vezi, a murmurat el blând. Ghici cum ți-am aflat adresa.

— Păi eu ți-am scris adresa, a spus ea oftând și ridicându-și din nou ambele coate.

— A fost destul de amuzant, a continuat Albinus fără să dea atenție cuvintelor ei – sorbind cu privirea imaginea buzelor ei rujate, care peste câteva clipe... –, destul de amuzant, mai ales că m-ai tras pe sfoară cu așa-zisa ta mătușă.

— De ce te-ai dus acolo? l-a întrebat brusc Margot foarte supărată. Ți-am scris adresa mea – în colțul din dreapta sus, foarte clar.

— Colțul de sus? Clar? a repetat Albinus încrețindu-și fața, stupefiat. Despre ce naiba vorbești?

Ea a închis cartea cu un pocnet și s-a ridicat în fund pe canapea.

— Sigur ai primit scrisoarea mea?

— Ce scrisoare? a întrebat Albinus și deodată și-a dus mâna la gură și ochii i s-au căscat foarte tare.

— Ți-am trimis o scrisoare azi-dimineață, a spus ea întinzându-se din nou pe spate și privind-l plină de curiozitate. Am făcut socoteala că o s-o primești cu poșta de seară și ai să vii imediat.

— Nu, n-ai trimis-o! a strigat Albinus.

— Ba am trimis-o. Și-ți pot spune exact ce ți-am scris: „Dragă Albert, cuibușorul nostru e gata și păsărica te așteaptă. Numai să nu mă

îmbrățișezi prea tare, altminteri o să-i sucești și mai mult capul copilei tale“. Cam asta-i tot!

— Margot, a șoptit el răgușit, Margot, ce-ai făcut? Am plecat de-acasă înainte de a fi putut s-o primesc. Poștașul... nu vine până la opt fără un sfert. Acum e...

— Da' nu-i greșeala mea, a spus ea. Zău, e greu să-ți intru-n voie. Era o scrisoare atât de dulce.

Ea a ridicat din umeri, a luat cartea și s-a întors cu spatele la el. Pe pagina din dreapta se vedea o fotografie artistică a Gretei Garbo.

Albinus s-a pomenit că gândește: „Ciudat, foarte ciudat. Se petrece un dezastru și totuși îți sare în ochi o fotografie“. Opt fără douăzeci. Margot stătea acolo ghemuită și nemișcată, ca o șopârlă.

— Ai distrus... a început el aproape strigând; dar nu și-a terminat propoziția. A ieșit în fugă, s-a năpustit pe scări în jos, a sărit într-un taxi și în timp ce stătea chiar pe marginea banchei, aplecat în față (câștiga astfel câțiva centimetri), privea fix spinarea șoferului și spinarea asta era fără speranță.

A ajuns, a sărit din mașină, a plătit cum fac bărbații în filme – împingând orbește o monedă, fără să-l privească pe șofer. Lângă grilajul grădini a văzut figura poștașului, sfrijit și cu picioarele în formă de X, care discuta cu portarul solid și scund.

— Vreo scrisoare pentru mine? a întrebat Albinus cu sufletul la gură.

— Le-am dat adineaori, domnule, a răspuns poștașul și a zâmbit larg, prietenos.

Albinus și-a înălțat privirile. Ferestrele apartamentului său erau luminate din plin, toate – lucru neobișnuit. Cu un efort îngrozitor, a intrat